

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราแลกเปลี่ยนของประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชีย ได้แก่ ไทย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ รวมถึงการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนของแต่ละประเทศกับปริมาณเงินโดยเปรียบเทียบรายได้ประชาชาติที่แท้จริงโดยเปรียบเทียบ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยในประเทศและต่างประเทศ และดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภค โดยได้นำเทคนิคโคอินทิเกรชันและแบบจำลองเอเรอร์คอร์เรชันมาประยุกต์ใช้กับแบบจำลองทางการเงิน สำหรับข้อมูลที่น่ามาใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลรายเดือน ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2540 ถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2545 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ประเทศไทยได้ปรับมาใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบลอยตัวภายใต้การจัดการ

จากการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราแลกเปลี่ยนและการทดสอบหาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนของแต่ละประเทศกับปริมาณเงินโดยเปรียบเทียบ รายได้ประชาชาติที่แท้จริงโดยเปรียบเทียบ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยในประเทศและต่างประเทศ และดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภค โดยแบ่งผลการทดสอบออกเป็น 6 กรณี ได้แก่ บาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ เยนต่อดอลลาร์สหรัฐฯ วอนต่อดอลลาร์สหรัฐฯ ริงกิตต่อดอลลาร์สหรัฐฯ ฟิลิปปินส์เปโซต่อดอลลาร์สหรัฐฯ และดอลลาร์สิงคโปร์ต่อดอลลาร์สหรัฐฯ พบว่าในทุก ๆ กรณีตัวแปรทุกตัวที่ใช้ในการทดสอบมีลักษณะเป็น non-stationary และในระยะยาว ปริมาณเงินโดยเปรียบเทียบ รายได้ประชาชาติที่แท้จริงโดยเปรียบเทียบ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยในประเทศและต่างประเทศ และดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภค ต่างมีความสัมพันธ์กับอัตราแลกเปลี่ยนอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในกรณีบาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ เยนต่อดอลลาร์สหรัฐฯ วอนต่อดอลลาร์สหรัฐฯ และดอลลาร์สิงคโปร์ต่อดอลลาร์สหรัฐฯ ดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคเป็นปัจจัยหลักที่มีอิทธิพลต่ออัตราแลกเปลี่ยน นอกจากนี้ยังพบว่าในทุกกรณี อัตราแลกเปลี่ยนยังมีความสัมพันธ์ในระยะสั้นกับปริมาณเงินโดยเปรียบเทียบ รายได้ประชาชาติที่แท้จริงโดยเปรียบเทียบ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยในประเทศและต่างประเทศ และดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภค กล่าวคือ หากอัตราแลกเปลี่ยนเกิดการเบี่ยงเบนออกไปจากดุลยภาพในระยะยาว อันเนื่องมาจากเกิดการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรในระยะสั้น ก็จะมีกลไกการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อให้เข้าสู่ภาวะดุลยภาพในระยะยาว โดยส่วนที่เบี่ยงเบนออกไปนั้นจะมีค่าลดลงเรื่อย ๆ ในแต่ละช่วงเวลา

The objectives of this study were to investigate factors that influence the changes in the exchange rate of six Asian Countries: Thailand, Japan, Korea, Malaysia, Philippine, and Singapore, and to examine the relationship between exchange rate and money supply, real income, interest rate and price level. This study employed the Cointegration and Error Correction Model (ECM) along with the monetary model for the analysis. The empirical results showed that the monthly data of Baht-US Dollar, Yen-US Dollar, Won-US Dollar, Ringgit-US Dollar, Peso-US Dollar and Singapore Dollar-US Dollar during July 1997 to June 2002 were non-stationary. The empirical evidences also revealed that the exchange rates did not only respond to the changes in macroeconomic variables such as money supply, real income, interest rate and price level but also to the “disequilibrium error” in previous period. In the long run, the exchange rates were related to the money supply, the real income, the interest rate and the price level in all cases. Especially, the change in price level was the main factor to determine the changes in the exchange rates in Baht-US Dollar, Yen-US Dollar, Won-US Dollar and Singapore Dollar-US Dollar cases.